

MARCZIUS TIZENÖTÖDIKE.

Kedd

113. szám.

Pest, július 25. 1848.

Nem kell táblabíró politika.

Teljes példányokkal már nem szolgálhatunk.

Előfizethetni csak a kiadónál országúton Kunewalder házában, vidéken a k. postahivatalnál.

Előfizetési ár:

Julius elejétől kezdve fél évre Budapesten házkhozordással 5 ft. Vidékre postán borítékban 6 ft.

Évnegyedre Budapesten 2 ft. 30 kr. vidékre postán 3 ft. 30 kr.

Egy hónapos elő fizetést csak helyben, s a hónap első napjától számítva 1 forintjával fogadunk el.

Hirdetésektől egy háromszor hasábot sorért, vagy ennek helyéért 3 kr. peng. p fizettetik.

A képviselők házában jul. 26. napi rend.

1. Törvényjavaslat. — Hunfalvi Páltól.

A felső táblának — a képviselő táblávali viszonyáról.

2. Törvényjavaslat, Medarász Lászlótól.

Az ugynevezett főrendi ház megszüntetéséről.

3. Törvényjavaslat, Medarász Lászlótól.

A képviselővé választott hivatalnokok fizetéséről.

4. Indítvány, Bogdanovits Vilibáldtól.

Zágrábi püspöknek — Káptalannak, s Auráziái perjelnek, Torontál vármegyei javai zár alá vételéről.

5. Indítvány, Szaplonczai Józseftől.

Galicziából, felsőbb engedelem nélkül hazavért Vürtemberg nevet viselő (rácsok ellen küldött), lovas század iránt.

6. Indítvány, Kállai Ödöntől.

Zsidók tökéletes emancipációjáról.

Ma, mind az alsó mind a felső háznál igen kevés történt.

A képviselők reggel tíz órákor választmányképen gyűltek össze: s megvitatták azokat, kiket a ház Innsbruckba a királyhoz akar küldeni, hogy Ferdinándot rábeszéljék jönnie közibünk lakni. —

Az olvasó csalátkozhaték, miért kellett oda titkos ülés, ha csak arról volt szó, hogy egy fényes deputatiót nevezzenek ki.

Hja — mindennek van oka, soka. Annyit minden ember, ki ma a nyilvános ülésben jelen volt; hallhatott, hogy midőn a deputatio tagjainak névsorát felolvasták; többen a kamarában ezt kiáltogatták — az Innsbruckba menendő önkéntesek. —

Tizenkét órákor megint deputatio. Ötven ember elvitte a máderhoz a trónbeszédre adott választ. És így Magyarország szép híre oda van vetve az ezernemű gyanúsításoknak.

Egy órákor nyilvános ülés volt, melyben a ház a már bejelentett indítványok után még a következő fontos javaslatokat tűzte ki napi rendre.

A felveendő indítványok: 1. Törvény javaslat az ország védelmére szükséges katonai erőnek kifizetéséről. 2. A kormány pénzügyi javaslata. 3. Törvény javaslat a hűbér rendszer utolsó maradványainak megszüntetéséről.

E egyszerű munkák után a háza képviselői elmentek ebédelni.

Naponként kapunk leveleket mellyekben írják, hogy ez és ez a posta nem akar a Marczius 15-ére előfizetést elfogadni.

Ez botrány.

Részünkről a mennyire lehetett, utána jártunk a baj kuforrásának kitudására.

Sok helyre a postákra oly előfizetési listák küldtetek, mellyből a Népelem s a mi lapjaink ki vannak hagyva.

A tények oly világosak, hogy mi nem tartoztatjuk meg magunkat arról, hogy az illető ministert a legrosszabbról ne gyanúsítsuk.

Mi ez ügyben Klauzál Gáborhoz már folyamodtunk, s jogos követeléseinknek még sincs elégtéve.

Nincs már mit tennünk, mint a közvéleményre apellálnunk, melly ítéljen az oly administratio felett, melly a legkisebb ellenzéki szótól is annyira fél, hogy azért nem irtózik a méltányosságtól ennyire eltérő utra lébocsátkozni.

A választfelirati vitáiról iv számára lehetne írni a cikkeket.

Tanultunk belőle elegend.

Első, a mi legfőbb, legörvendetesebb, az, hogy Kossuth nincs egy véleményben a többi ministerekkel. Ez tény. Ez több helyen kitűnt a vita alatt. —

Másodszor, azok kik ismerik az egyéneket ta-

nubizonyosságot tehetnek, hogy a többség egyénei közül a legnagyobb rész nem annyira arra szavazott, hogy Olaszországba katonaság küldessék, mint sem arra, hogy a ministérium megmaradjon.

Harmadszor, hogy a vita alatt a ministérium által oly kisletkü manővrozások történtek melyeket egy más országbeli liberalis párt magán száradni nem igen engedne.

Az, hogy egy drámai jelenettel az országtól a legmagasztosabb szín alatt, egy elragadó szónoklat után, megszavaztattak magoknak két száz ezer katonát, negyvenkét millió pengő forintot, s később a sötétből előmászta méphistói tervökkel, mellyben kimondják, hogy e sereggel az olaszokat a szabadságra és függetlenségre akarják kényszeríteni (1) ez oly fekete folt, mellyet mint Lady Macbeth kezéről a vért, soha senki rólok le nem fogja moshatni.

Ha a magyar a parlamentaris életbe már bele szokott, ha már vérebe ment volna, vagy csak tudna legalább egy kormány ellenében követelő lenni, egy ilyen ministériumnak azonnal nevet tudna adni, Franciaországban Villele ministériuma deplorable. Polignac incompatible, nevet kapott a törvényhozástól. Guizotéknak a közvélemény, a pritchardista gunynevet ragasztá rájuk.

És mik nem történtek a vita alatt. Egy érdektelen incidens alatt, a ház láz rohamba esett.

Az általános vitában a szónoklatoknak nem volt hossza vége, s midőn sokan a szónokok közül szavaiktól azon reményben, hogy majd az egyes szakaszokkal szólhatandók, elállottak, arra kerülvén a sor, lemaradonoztattak.

A commissio szerkezete, mellyet a parlamentari élet szerént, ugy kell tekintenünk mint a ministérium politicai hitvallását, a vita alatt többször változott. —

Egy délután folytonos zugás, és nyugtalankodás alatt, a szakaszok tárgyalása keresztül hajtott, holott itt kellett volna, a vita valóságos mezejének lenni.

Az oppositio embereit lezúgták, a többieket hallgatták, különösen Bonis Samuelt, ki azért beszélt, vagy tiz perczig, hogy a végén Balog Jánosra egy rettenetesen sületlen viczet mondjon, a mellyen aztán igaz, hogy egy lélek sem nevetett. Dictio még ez életben soha nagyobb fiascot nem tett.

Jól érzették a képviselők, azok, kik szavaiktól elállni nem akartak, hogy ha most nem szólnak többé az alkalom nem fog kedvezni.

Hát az, hogy tetszik, hogy a kamra több napi vita után az utolsó perczben egy új szerkezettel lepetett meg?

Desperatus választfelirati vitáink voltak.

A felsőházhoz kötéllel kell fogni mind a tagokat, mind a hallgatókat.

Sik, kietlen az őszi határ

Vad meg nem üvölti, nem járja madár.

Itt is szükség volt egy fényes deputációra, és neki is állottak, hogy vallassák ki embereiket, hanem a miat halljuk a teremben nem volt annyi ember, mennyi szükséges, hogy a ház érvényes határozatot hozzon.

Mi leginkább a hihari volt kis urat, most főispánt sajnáljuk legjobban. Kíváncsiak vagyunk rá, ha tudna-e Bőti Ödön csak háromsornyi dicsőt is elmondani, ha érzi, hogy körötte nincs nagy auditorium.

Hir szerint a felsőházban legtöbbet és leg-hoszabban egy főlig erdélyi báró beszél.

Mások azt mondják, hogy ezen báró még soha sem beszélt oly keveset, mint most, de a miből nem következik, hogy a báró nem a legtöbb-ször beszél a felsőházban.

Hát még otthon. Erdélyben.

Azt mesélték nekünk, hogy a mult alkalommal midőn elvégre a partiumok az országhoz vissza-kapcsoltattak, a visszakapcsolási napon egy széke gróf röviden elvégezvén beszédét a kérdéses báró röviden akarván válaszolni, az lett belőle, hogy a beszéd bár a kezdetkor egy felhő sem mutatkozott az égen, azzal végződött be, hogy zápor kerekedett, a Számos kiáradt, s a publicumot az árvíz kergette széjjel.

A július 22-diki híres ülésben Kossuth Lajos azt mondta: Én nem vagyok a muhának em-bere, de megvallom, nem szeretem, ha az ugy-nevezett táblabírósg guanyrá tétetik. Minden kornak megvan a maga érdeme, és in fine finali azon táblabírók tartották meg, háromszáz éven át a magyar hazát.

Kossuth Lajos, ezen szavalt a közép-és jobb oldal borzasztó tetszésriadással fogadta, a hal-rész egykedvűleg.

Persze hogy a kamrában ülő táblabírópártnak, Kossuthnak ezen complimentje rettenetesen tetszett.

De hogy is egyengelték magokat, mint eme-lék fel bozontos állaikat, és nézegetének fel a hölgykarzatokra mondván szívökben: Ide kell nézni, mi egyenként véve mind a haza megtartói, a haza szabadítói vagyunk.

A mi minket illet, isten látja árva lelkünket, nem igen gyönyörködünk abban, ha valakinek multságait háborítjuk, nem igen szívesen rontunk azon, a miben másoknak kedve telik, mind a mellett egyszer minden korra jónak hisszük elmondani.

Bizony, ne igen hizelegjen magának a tábla-bíró avval hogy a hazát megtartotta.

Ha azt hiszi hogy megtartotta, akkor ugyan-csak nagyban bolondítja magát.

Megtartott a haza ollyaténképen, hogy Ausztria így gondolkozott magában.

Magyarország földnépe rettenetesen monar-chicus, a nép a nemesség üres phrasaisait meg-

tanulta és valónak vette. A nép mint elnyoma-tott rabszolga, a nemességgel természetes ellen-ségeskedésben van. Ha az a maroknyi nemesség csak mozdulni mer, ott helyben ütök agyon.

Menjünk tovább, és kérdjük ha már a nemes-ség, vagy is táblabírósg ennyire a kormány ke-zében volt, miért még is, hogy a kormány a ne-mességet el nem nyomta.

Azért mert nem evett bolond gombát, hogy ezt tegye. Mert ha ezt teszi, akkor később az egész néppel gyűlöne meg baja, evvel pedig ne-hezebb lesz boldogulni.

Magyarország meghódítására két systema állott.

Ha a kormány a nemességet megrontja, s a papir alkotmányt eltörli, Magyarországon a csend, miként Olasz és Lengyelországban csak a legnagyobb költséggel iszonyu számu katonasággal, egy sereg ütök kémekkel leend fen-tartható.

Ezt Ausztria nem tette. Ez kockával járt volna, s részéről előbb utóbb e rendszer tán ro-szul is üthetett volna ki.

Volt a németnek esze, s így gondolkodott továbbá magában.

Legyünk békével a magyarral, hiszen ez ár-tatlan jó nép, ha magára hagyjuk a legyet se bántja.

Hadd legyen meg a magyarnak az ő nádora, legyen nekik az ő cancellariajok, consiliumok és kamaráik, hadd írják bele a törvénykönyvbe, hogy ezen dicasteriumok mennyire függetlenek.

Legyenek meg az ő országos dignitariussai, üljön ott Pesten egy nagyhasu országbíró, egy tárnok, lovászmester, pinczemester s más afféle.

Legyen Budán a korona, mellynek e nép azt a tituluszt adja szent. Am válasszanak magok kö-zött időközönként két embert ki ezen darab ara-nyat Budán nagy prosopopeával őrizgesse.

Csináljanak abból törvényczikket, ha új ko-ronaőr választatik, vagy ha egy meghal, annak örökössei a számadási tehertől felmentetnek.

Legyen meg a magyarnak az ő kedves drága vármegyéje: Bolondítsa magát, hogy tiszteit sa-badon választja, midőn a főispán candidál.

Legyen jogukban, hogy némelly királyi pa-rancsnak első, második, sőt néha harmadik al-kalommal sem engedelmességedjenek. Mi baj kö-vetkezhetik ebből?

A mit Ausztria parancsolt, az soha sem volt sietős. —

Ausztria megtartotta magának a pénz és ka-tonaügyet.

És ezzel minden el van mondva.

Ha ezt Ausztria biztosítva érzi magánál, osto-bául tette volna, ha a többi illusorius jogokhoz hozzá nyul.

Nincs a világon szebb dolog a békénél. Ha jószerivel bánhatunk valakivel, úgy a mint aka-runk, minek koczódjunk vele.

Ausztria meg volt elégedve. Ő Magyarorszá-gon absolut hatalom volt, és a táblabíró is meg volt elégedve, mert azt hitte magáról, hogy neki constitúciója van.

Ausztria Magyarország felett igen olcsó mó-don és hákséggel zsarnokoskodhatott.

Ausziát a mi tekintetes karaink és rendeink egy cseppet sem zsenirezték.

A pozsonyi táblabíró congressust Bécsben úgy tekintették, mint valami possét, mellyen jó-izüket lehet nevetni, mint egy szép szinpadl díj-meneten, melly a szemet gyönyörködteti.

A táblabírósg aranyruhába és életlen kard-dal oda vándorzogott az ország szélére Pozsonba és táptáta hazafiai lelkében iróztató nagy bizo-dalmat s még nagyobb reményeket.

Ezen bizodalom 1844ben, ama szerencsétlen véget ért országgyűlésen a legundokabb csúfos-sággal viszonoztatott.

Soha kormány még törvényhozással alábbvaló módon nem bánt.

Hanem azért még ez sem hatott a phlegma-ticus kedélyű táblabírósgra. Kéblőben a bizoda-lom és remény, gyönyörű virágai tovább is fej-ledezenek.

Nyugodtan maradt otthon három esztendeig. Megpihent az alkotmány ötvenkét columnaik, a főispánságoknak árnyaiban.

Sarkalatos jogait, tovább is rendületlenül látta. Megmaradt született törvényhozó, nem le-hetett rá huszonöt botot csapatni, hanem lehetett neki másra csapatni.

Ha lelkének táplálékra volt szüksége, olvas-gatta a corpus jurisban, hogy a mi országunk szabad független, nullo alio regno obnoxium.

És ha az országgyűlésen nem hozatott valami törvény, melly azon szép szavakat megváhozatta volna, felkiáltott magában: Hogy a magyar meg-tartotta szabadságát.

Ausztria maga is gratulált a magyarnak, és egy néha elragadtatva dícséré nagy felségét a magyar szabadságnak.

Az alatt azonban vitte ki a pénzt, rakta a ne-messég és a harminczadok által az indirect adókat, ha kellett szerzett töltő katonákat, és el-zárt a világkereskedéstől, úgy hogy resz-készít-ményeit velünk megvehette.

Ez volt Ausziának egyedüli kívánsága. Több nem kellett neki, és rettenetesen nem is állott ér-dekében többet tenni.

Már most ha háromszáz esztendő múlva a táb-labírósg elő áll, s azt mondja. Megtartottuk a hazát, csak nevetünk kell, azonban ne neves-sünk, legyünk kiméletesek az öreg emberek gyen-geségei ellenében és hagyjuk őket azon boro-snyánnal törtni nyugalmára, hogy ők egyenként vé-ve mind a haza megtartói, a haza megszabadítói.

Bizony nem nagy mesterség oly körülmények között és illeténképen megtartani a hazát.

Mert a legkomolyabban szólva, ha a táblabíró még ha akarta volna, akkor sem vesztethette volna el a hazát.

Nem volt bolond Ausztria, hogy egy illyen ál-dott jó termő coloniát, mellynek fenntartása olly kevésbe került, melly úgy jövedelmezett, melly-nek lakói olly dicsőséges illusiokban és nagysze-rű bizodalomban éltek, elveszni engedte volna.

Táblabírópárt, ne dicsekedjék keimod avval, hogy a hazát megtartotta.

Bámuljuk egy kevéset Pest város törvényszéke logicáját!

Pest 1848. július 21.

Csak röviden.

Egy posztai kereskedő megbízásából, megidéztem egy nagymegyei lakost.

Miután az teljesen igazolta magát, hogy fizetési kötelességének, egy a szerződésben e végre megnevezett harmadik személynél eleget tett; arról pedig, hogy azon harmadik személy a nálv letett pénzt az illető hitelezőnek, át nem adta feladni nem tartozik: a kereset alul felmentetett.

Ez ellen semmi kifogásom nem lehetett. — Csak azt kívántam, hogy azon harmadik személy, ki egy helyben lakó ügyvéd, hivattassék elé, ha csak azért is, hogy nyilatkozzék.

Ezen kérésem megtagadtatott. De ez ellen sincs kifogásom; mert ez a törvényszék tétzésétől függött. —

Ekkor az ellenfél ügyvédje mint nyertes fél a törvény értelmében védenchezmet költségeiben kérte elmarasztalni.

Ítéltetett neki: Védenczének Nógrádbóli felutazása fejében 10 pft., ügyvédi díj fejében 4 pft.

Ez is igazságos. Nem is emeltem ellene szót, miután az ellenfél e végrei felutazását tudtam, s nem tagadhattam. —

De egy állván a dolog, hogy védenczemnek az itt lakó harmadik személy ellen nem csak a meg nem kapott pénzre, hanem jelen per költségeire is viszkerezete leendő; hogy annak idejében azokat hitelesen kimutathassam, kértem — és ez máskülönbben is rendjén van — saját ügyvédi eljárásom díját is meghatározatni.

Kérésem jogosságát felidéztem nekem is megidéztem 4 mond négy ezüst forintokat.

Erre megjegyzem, hogy ezen arányt nem értem. —

Az ellenfél ügyvédjének, ki egyszerűen csak megjelen, és előmutatja nyugtatványait ezen megjelenésért ítéltetik 4 pft.

Nekem, — ki két példányban adtam be a kereslevelet, mindegyikhez több mint félvnyi mellékletet irtam, ki sürgettem a jegyzőt, hogy adja ki a végzet, saklaltam a kiadót, hogy azt azonnal küldje el Nógrád megye alispányi hivatalához, ki m. e. ötször néztem az iktatónál, megjött-e már Nógrádból az idézési bizonyítvány, (még most sincs itt) ki összesen ez ügyben legalább kilencszer voltam a városháznál, (minél jobb mulatságot is ísmerek) ki fizettem következő törvényes díjakat. Az iktatónak 10 pxt., a jegyzőnek 1 pft. 30 pxt., a kiadónak postapénz fejében 45 pxt., nekem mindezekért annyi ítéltetik, mint az ellenfél ügyvédjének egy rövid megjelenésért, az az 4 pft!

Graeffl nem volt jelen.

Helyettese ki sem hagyott beszélni, mondván: „ne alkudozzunk“, és megállapította díjamat 5 pftben.

En röviden kijelentem, hogy az egész kövélésért nem fogta m volna alkudozni, de...

Nem beszélhettem tovább, már felek hivattak elő.

Nem volt időm csudálkozásomat kifejezni a fölött, hogy az ott-ülő ügyvédekől lett tanácsnokok közül, egy sem találta figyelmeire érdemesnek, megczáfolhatlan ellenvetéseimet.

Nyiri.

Mákvirágok.

— Pár hete óta a színháztereni fagyaldában egy a Szechányi-sétányon is több német lovaszrezdébli egyenruhás embereket látunk; ebben perse semmi különös sincsen, de még is felszólítottatunk, hogy nézzük meg őket, mert e német bugyogós fiatalok magyar fiúk, kik csak most nem régebben állottak be egy német ezredbe. Mi ezt nem hitük, s pedig annyival inkább nem mert ezen nyári katonáskákat már a télen is több balokban láttuk, de ajkaikról soha német szót kívül, másfélét kijönni nem hallottunk. Mind emellett is többek által levén felhiva, közelöbbe jövének és hallánk beszélni — németül, s örömmel győzdöttünk meg, hogy csakugyan nem magyarok. Mit is annál szivesebben teszünk közzé, minthogy azon meggyart ki most karját más hazának, ajánlant fel, — azon magyart ki más mint nemzetünk zászlója alá esküdnek, — azon magyart ki más mint saját alkotmányunk védelmére vonná ki szabályját, — azon magyart mi — istenünkre mondjuk — a legméltóbban megérdemelt megrovás szigorával sejtánók. Ott vannak derék huszárjaink a világnak legdélbbs lovagjai, ott vannak vitéz gyalogjaink e tiszta, romlatlan nép, ott vannak önkénteseink, ezen dicső faj mely Graecia és Roma bajnokaira emlékeztet! kinek, melyik magyarnak jutna eszébe ilyenek mellett egy idegen nyelvű, szívű és érdekű seregbe menni! Senkinek.

— Hiteles kutföböl irhatjuk, hogy a ministerium közelebből nyílvánítani fogja a képviselői háznak mitép ő a baloldaltaknak azon viselkedésben: miszerint ezek a karzat ministerialis szellemü hölgyhalgatóit is stekerezik lorgnonozzák és opernguckerezik — maga iránti perfidiát és diffidentiat lát miért is a házat a kormány iránti bizalom nyilvánításra szólítandja fel. Mint halljuk, a ministeri referens Klauzal leendő, ki — zur Abwechslung — az öklözési gyakorlat helyett tíz egész és három három negyedrészt könyöccseppet fog hullatni a parquetere, vagy is deszkára, s a kérdéshez egyszersmind a ministerium állását is hozzákötendi. Azt is mondják, hogy Német Berczi is fel van szólítva, ez alkalomra egy magasztos jelenettel indítani meg a lötyögő kebleket, s már is tükre előtt szorgalmasan tanul és már meglehetősen tudja mondani a következő: szaggassa fel magát e ház padozatja és kollintson engem föbe, de én a ministeriumot pártolom!!! szép olvasónöknket figyelmeztetjük, hogy ez ülésre korán megjelenjenek.

— Ha mi baloldali képviselők volánk, mindég azon véleményre pártolnók mely a jobb oldalról kerül ki, mert így legbizonyosabb győzelmét

érnök meg saját elhallgatott véleményeinknek. Tapasztaltuk ugyan is, hogy a Goliath majoritas a csak azért sem jelszó alá esküdött, s a legcsekélyebb indítványokat és módosításokat — legyenek azok bármilly okszerűek is — csak azért is elveti mert mellettök a baloldal harczol.

— A felsőház (!) is megcsinálta a maga válaszfeliratát. Sárosmegyének derék főispánja szólott az olasz kérdést illető ministerialis záradék ellen. Azonban lehallgattatott. Mert a felsőházban így szoktak valakit leszavazni. Legnevezetesebb az, hogy az adresset átnyújtó küldöttség iránti vita magánál az adress-vitánál sokszorosan hosszabb volt.

— Párbeszéd jul. 21.

Egy hevesi táblabíró, ki minden bizalmát a ministeriumnak küldötte: Uram öcsém, mit dolgoznak ma a tekintetes karok és rendek?

Uram öcsém. Azok bizony még mind az adresse felett veszekednek.

Táblabíró. Jaj öcsém, ha az adresse felett is illy soká huzakodnak, mikor fogják még megírni a levelet? Szépen vagyunk Európában. —

— Jul 21-én este a promenadon ültünk egy asztal mellett, gondolkodva e hazának jelenéről és jövőjéről, derék fiáról és lelkes szép leányairól (kiknek ketője éppen pár lépésnyire ült tőlünk a baloldal egyik legtisztább bajnokának társaságában) és eszmélve elleneire és árulóira: (kik közül hasonlóan ült egy nobile pár körünkben) midőn a szomszéd asztalok egyikéhez egy férfi jön, s ott ült barátjához vagy ösmerösséhez következőleg szól:

„Épen a Döringház ablakai alól jövök. Ministeri tanács van. Borzasztólag veszekednek s az ablakokat nyitva hagyták. Többnyire csak Battyáni kellemes hangját, hallatszott s csak most sajnálottam igazán, hogy németül egy betűt sem értek. Nem bosszuság é egy magyar ministeri conferentia vitáit hallani s belőle nyelvbéli járatlanság miatt egy betűt sem érteni. Bezzeg a Döringházzal szemben levő épület első emeletnek egyik ablakában fülölk boldogabbak voltak, mert a hallottak és értettek néha hangosan felnevettek és német megjegyzéseket tettek.“

„Ha ön nem restelli menjünk vissza, én tudok egy kevéset németül.“

Menjünk.

Es ezzel embereim megindulván, magunk és kísérőül csatlankozánk utánunk, de a Döring ház ablakai alá érve, azok már szerencsére sötétségben merültek el, s a németül értő monsieur mit sem profitirozhatott.

Teleki László — kinek rongált egészségét az égura mi előbb teljesen helyre állítsa! — az adresse viták alkalmával az Austriával szövetkezni akaró ministeri politikát Fauszhoz hasonlítja, ki hogy magasztosabban, jobban és elégedettebben élhessen — Mephistoval szövetkezett, kiről pedig tudá hogy a sátán maga. Mephisto annyira megsegíté Faustot, hogy utoljára magával vitte — a pokolba.

Csernátóni.

Temesvár július 19-én 1848.

Szerkesztő!

A szerb lázadókból nevezetesen Koits kicsapott főhadnagy s Sztanimirovits egyike a rácz csorda élén állók közül, kiket néhány napok előtt magok a végvidékek mi kezünkbe átszolgáltak, e mai napon kivett igen sok érdekes s nagy nevezettségű vallomások után délut. 6 órakor nagyszámu vidéki németajku saját fegyverükkel ellátott s koblunkbóli lovas s gyalog nemzetőrök erős őrizete kíséretében egy kevés szerencsétlenséggel kivégeztetett; — mert midőn a másodikra jött a felhuzási sor, ki szólani kezdett ráczajku rokoninak, mondván: hogy ő örömet áldozatja nemzetének s nem irtózik az akasztófától s a többit érteni nem lehetvén, mivel mélybelátású Winkler Imre főszolgabíránk azonnal doboltatott ne tán előidéző zavarok kikerülésének, azonban a nyolcz ezernyi néptömeg sokasága a dobolásra s az egy két ember közt volt kis czivakodásra, mivel valamelyik akkor, midőn a második felszólt, tüzet adni kiáltott, s a közel lévő erdő szélén vonuló vasasnémet lovas katonaságnak, — melly Vukovits Szabbász kir. biztos ur által e mai napra berendeltetett — a tudatlan népnek hirtelen lett meglátására szerbeknek, s a dobolást összehőkösítésnek véelve, nagy ijedtséggel kocsik embereken keresztül, néhány megsebesítve a nagy szaladás vakságában némelyek vizen is által futattak, s pedig csak azért, mert fegyvertelenül voltak, s legtöbbje a sokaságnak kénytelen volt szaladásra, mért ki volt téve a legázolásnak, eddig bizonyos, hogy két megsértetett: Igen dicséretes azonban, hogy nemzetőreink meg sem motszantak a sorból s azon egykét czivakodót néhány nemzetőr kivont karddal fenyegetve lecsillapították, s nem volt semmi baj egyéb, kivéven a sok sapka s kalapok elvesztése, egy kis ijedtség s köhögés. —

Ma este felé lehetett látni B. Pirre kormányzót holott ritkán jár másokkal mint adjutansával — az idevaló rácz püspök s archimandritával sétáltgatni. —

Az itt létező general commandónál egy igen jeles magyar, iktatói hivatalt viselvén, ki több ízben kihagyá a kaiserlichot, ezen tetteért, s mivel a többi német tisztviselők kinyilatkoztatták, miként ők ollynak nem szolgálnak, ki a kaiserlich ellen van, ez volt az egyetlen magyar tiszt hivatalától megfosztatott: mit mond erre szerkesztő polgártárs.

polgártárs barátja
Kakuja.

HIRDETÉSEK.

Eladó paripák.

Angol méntül, és magyar kanczátul származott, hatéves szürke kancza, 400 pft.; ötéves világos pej herét, 350 pft.; négyéves pej kanczal 260 pft.; megtekinthetők a hajóvendéglőben, a venni szándékozók értekezhetnek az illető tulajdonossal, — ifj. gr. Bathányi István ural, Angol királyné 24-ik szám alatti.

Nemzetőri öltözetek,

mint: kék atillák, szürke nadrágok, nyári szubonyok Singer Ignác és társának újan nyitott kőruha-tárában kaphatók. Hasonló öltönyök elkészíttetnek 6 óra alatt. A nagyhid és bécsi utca 9 számú Haris-féle ház szögletén.

Megbizás.

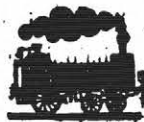
Alulírt, a pesti e. b. váltótörvényszék előtt, minden ügyeimben Vörösmatthy Sándort vagy akadályoztatása esetében e megbizás előmutatóját — megbizottamnak, illetőleg ügyvédemnek valom. Költ Rimaszombatban július 10-én 1848.

Kukács János m. k.

Előtte Papp Ábrahám
megkért tanu előtt.

Előtte Papp Mihály
mint megkért tanu előtt.

Magyar központi vasut.

Naponkinti indulások 1848-dik Majus
20-tól Augasztus végéig.

A t. cz. utazók kérésnek, sziveskedjenek legalább egy negyed órával az elindulás előtt a pályaudvarában megjelenni.

Pestről Szolnok felé személyvonat reggeli 6 órak.
" " " " tehervonat délbén 11 ó. 45 p.
" " " " személyvonat délután 2 óra.
Szolnokról Pestre. Tehervonat reggeli 3 óra 45
perc.
" " " " Személyvonat reggeli 6 óra
25 perczkor.
" " " " Személyvonat délután 2 óra
15 perczkor.
Pestről Vácra reggel 6 óra 30 percz.
" " " " délután 2 óra 30 "
" " " " 5 " 30 "
Váczról Pestre reggel 8 órakor
" " " " délután 4 "
" " " " 7 "
A magyar központi vasut igazgatósága által.

Gőzhajók járása.

A. A Dunán.

Pestről Bécsbe naponkint reggel 6 órakor, Győrreli közlekedéssel.

B. A Tiszán.

Szolnokról Szegedre, Tittelbe és Zimonyba, Pesttel kapcsolatban: minden kedden.

" Szegedre: minden szerdán és szombaton.

" Tokajra: minden csütörtökön.

Szegedről Szolnokra: minden hétfőn, csütörtökön és szombaton.

" Zimonyba: minden szerdán.

Zimonyból Tittelbe, Szegedre és Szolnokra: minden csütörtökön.

Tokajból Szolnokra: minden vasárnap.

Indulási idő Szolnok, Tokaj és Szegedről: reggeli óra.

Minden kedden indul egy vonatgőzös Szegedről Zimonyba, és minden pénteken Zimonyból Szegedre.

Az első os. kir. szab. danagóztársasági társaság főügynököge.

Megjelenik e lap **MINDEN ESTE**. Előfizethetni e lapra Pesten a Lukács László nyomdájában (Országuton Kunewalder házban). — A vidéken a postahivataloknál. **EGYES SZÁM** ára 3 kr. pp.

Felelős szerkesztő Pálfi Albert. — Nyomtatja és kiadja Lukács László. Országut, Kunewalder ház.